

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2133/2023
30.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радомир Којић, адвокат у ..., против тужене Републике Србије – Високи савет судства, Привредни суд у Београду, чији је заступник Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 116/22 од 29.09.2022. године, у седници већа одржаној дана 30. марта 2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 116/22 од 29.09.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 116/22 од 29.09.2022. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду Гжрр1 116/22 од 29.09.2022. године, у ставу првом изреке одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду 71Прр1 170/21 од 15.12.2021. године, исправљена решењем истог суда 71Прр1 170/21 од 10.02.2022. године, којом је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете због повреде права на суђење у разумном року, у стечајном поступку који се води пред Привредним судом у Београду, у предмету Ст 112/10, а против стечајног дужника ДП Прва српска фабрика шећера Димитрије Туцовић 1898. – у стечају, исплати износ од 21.141,40 динара са законском затезном каматом почев од 19.07.2021. године, као дана подношења тужбе, до исплате и обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 28.500,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате. У ставу другом изреке одбијен је захтев парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде тужена изјављује ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је доставио одговор на ревизију којим је оспорио ревизијске наводе тужене и предложио одбацивање ревизије као недозвољене односно одбијање ревизије као неосноване. Трошкове за састав одговора на ревизију је тражио.

Одлучујући о дозвољености посебне ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које је другостепени суд дао за своју одлуку. Тужена у ревизији није пружила доказ о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова, па није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. Разлози на којима је заснована одлука другостепеног суда усклађена је са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањем у пракси нижестепених судова и ревизијског суда у погледу примене одредаба члана 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, бр. 40/2015). Одговорност Републике Србије за имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року је објективна, па стога, тужена одговара за штету када тужилац, бивши запослени у привредном друштву са већинским друштвеним или државним капиталом, без своје кривице није наплатио своје новчано потраживање из радног односа, а правноснажним решењем је утврђено да му је у том поступку повређено право на суђење у разумном року. У конкретном случају утврђеном повредом права на суђење у разумном року тужилац стиче право да захтева од тужене накнаду материјалне штете у висини ненаплаћеног потраживања и поднео је тужбу за накнаду ове штете. На околност да се ради о предузећу са већинским друштвеним капиталом указује на, уз тужбу достављен, извод Агенције за привредне регистре, по коме ДП Прва српска фабрика шећера Димитрије Туцовић 1898. – у стечају располаже са 100% друштвеног капитала.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 19.07.2021. године. Вредност предмета спора је 21.141,40 динара.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења

тужбе. Према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о поступку по тужби за новчано обештећење у коме ревизија није дозвољена јер се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, односно јер се ради о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. ЗПП, то је сходно члану 479. став 6. ЗПП Врховни касациони суд нашао да ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви за накнаду трошкова ревизијског поступка на основу овлашћења из члана 165. став 1. ЗПП и то с обзиром да тужена није успела у ревизијском поступку, а у погледу захтева тужиоца не ради се о трошковима потребним ради вођења ревизијског поступка у смислу члана 154. ЗПП.

**Председник већа-судија,
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић